

Arrest

nr. 349 747 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de burgemeester van de gemeente DESSEL.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Dessel van 6 februari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2026 met refertenummer 137097.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. BUSSCHAERT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker biedt zich op 2 september 2025 aan bij de gemeente Dessel waarbij hij zijn intentie uit om wettelijk samen te wonen met een Nederlandse vrouw.

1.2. Op 23 september 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt verzoeker op 30 september 2025 ter kennis gebracht. Verzoeker gaat niet in beroep tegen dit bevel.

1.3. Op 5 november 2025 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als feitelijk partner in een duurzame relatie of nog als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 6 november 2025 ondertekenen verzoeker en zijn Nederlandse partner een verklaring van wettelijke samenwoning. De registratie ervan in de registers wordt uitgesteld met het oog op verder onderzoek.

1.5. De burgemeester van de gemeente Dessel beslist op 6 februari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3, gelezen in combinatie met artikel 58, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05/11/2025 werd ingediend door:

Naam: [W.]

Voorna(a)m(en): [G. G.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie;

De betrokkene heeft geen paspoort met geldig inreisvisum of een geldige verblijfsvergunning van een andere lidstaat voorgelegd, zoals vereist krachtens artikel 41 §2 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (arresten nr. 260.674 van de Raad van State van 19/09/2024 en nr. 260.849 van 30/09/2024).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Overeenkomstig artikel 7, eerste alinea, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen, aangezien betrokkene langer in het Rijk verblijft dan toegelaten.”

1.6. Op 3 maart 2026 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Dessel de registratie van deze wettelijke samenwoning in de registers, omdat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden met de staat van wettelijk samenwonende.

2. Rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel;

Gebrek aan motivering

De beslissing weigering verblijf is gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is een autonome beslissing die een specifieke wettelijke grondslag en een eigen hoorrecht vereist.

De bestreden beslissing steunt het bevel om het grondgebied te verlaten op artikel 7§1, 2° van de vreemdelingenwet 'aangezien betrokkene langer in het Rijk verblijft dan toegelaten'.

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel.

De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk.

Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Nochtans ontbreekt elke motivering hieromtrent.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel;

Schending hoorrecht

Het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, dient gedaagde rekening te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) bepaalt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Verzoeker verwijst ook naar het arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013 en naar het arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Artikel 41 van het Handvest is van toepassing op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Het gegeven dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling doet geen afbreuk aan de toepassing van het Handvest.

Verzoeker werd op geen enkel ogenblik gehoord in de procedure en in het kader van de afgifte bevel.

Het hoorrecht werd miskend.

Wanneer verzoeker gehoord was, had hij kunnen wijzen op zijn gezinsleven met zijn partner. Hij had kunnen wijzen op de lopende procedure wettelijke samenwoning waarvoor zijn aanwezigheid in België noodzakelijk is. Hij had kunnen wijzen op hun oprechte en intense relatie. Niet alleen met zijn partner maar ook met haar kinderen.

Indien men verzoeker had gehoord, zouden deze gegevens geleid kunnen hebben tot een andere beslissing in het kader van het voorgenomen bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden om reden van de schending van het hoorrecht, op zich, minstens in samenlezing met de schendingen van artikel 74/13 vreemdelingenwet, de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Derde onderdeel,

Schending van het gezins- en familiaal leven, artikel 47/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM

1.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat het bestuur, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderings- beslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, “zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van ‘het familie- en gezinsleven’) van het EU-Handvest, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een privé- en gezinsleven.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen.

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te ontwikkelen en te onderhouden, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

In verscheidene arresten bevestigde het EHRM dat het hebben van contacten met andere personen en dat ook ‘zakelijke’ contacten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

In het arrest van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, oordeelde het Hof in § 29 dat:

“The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of “private life”. However, it would be too restrictive to limit the notion to an “inner circle” in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude there from entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings. There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of “private life” should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world. This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual’s activities form part of his professional or business life and which do not. Thus, especially in the case of a person exercising a liberal profession, his work in that context may form part and parcel of his life to such a degree that it becomes impossible to know in what capacity he is acting at a given moment of time.”

Eigen vertaling:

“Het Hof acht het noch mogelijk, noch noodzakelijk om een uitputtende definitie van het begrip ‘privéleven’ te hanteren. Het zou echter te beperkt zijn om het begrip te beperken tot de “inner circle” waarin het individu zijn eigen persoonlijke leven kan leiden zoals hij kiest en om de buitenwereld buiten deze cirkel er volledig van uit te sluiten. Respect voor het privéleven houdt tot op zekere hoogte ook het recht in om relaties met andere mensen te vestigen en te ontwikkelen. Er is bovendien geen principiële reden waarom het begrip privéleven zou moeten worden geïnterpreteerd in de zin dat het activiteiten van een professionele of zakelijke aard zou uitsluiten, het is immers tijdens de werkuren dat de meeste mensen een belangrijke, zo niet de grootste mogelijkheid hebben om relaties met de buitenwereld te ontwikkelen.

Dit standpunt wordt ondersteund door het feit dat, zoals terecht opgemerkt door de Commissie, het niet altijd mogelijk is om duidelijk te onderscheiden welke van activiteiten van een individu een deel van zijn professionele of zakelijke leven vormen en welke niet. Zeker in het geval van een persoon die een vrij beroep uitoefent, wiens werk een essentieel onderdeel van zijn leven vormt in die mate dat het onmogelijk wordt om te weten in welke hoedanigheid hij optreedt op een bepaald moment in de tijd.

Kortom, het persoonlijke, economische en sociale netwerk van verzoekers ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit.

Zoals hoger (punt 2.3) vermeld hebben verzoekers een zeer ontwikkeld en uitgebreid privéleven in België. Deze elementen worden hier voor herhaald aangezien.

In casu is er sprake van een privé- en gezinsleven.

Verzoeker woont samen met zijn partner die de Nederlandse nationaliteit heeft. Zij hebben een aanvraag wettelijke samenwoning ingediend op 6 november 2026. De procedure loopt tot op heden nog steeds.

Het bevel eist een autonome beoordeling van het privéleven overeenkomstig artikel 47/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM:

Deze motivatie en belangenafweging ontbreekt echter volledig.

De bevel bevat geen enkel motief over het gezinsleven of de individuele omstandigheden van verzoeker.

In die zin schendt de bestreden beslissing artikel Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM op zich, minstens in samenlezing met de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Verwerende partij is bovendien op de hoogte van de wettelijke samenwoning. Dit blijkt uit het administratief dossier.

Verwerende partij schendt hierdoor tevens ook haar zorgvuldigheidsplicht.”

3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat verzoeker niet betwist dat verweerder correct heeft geoordeeld dat er grond was om hem het beoogde verblijfsrecht van meer dan drie maanden als ander familielid op grond van artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet te weigeren, met name nu hij niet beschikt over een geldig inreisvisum. Hij brengt alleszins geen enkele concrete kritiek naar voor die is gericht tegen deze determinerende motivering om hem dit verblijfsrecht te weigeren, zodat deze motivering overeind blijft. Nu het middel enkel op duidelijke en concrete wijze wordt betrokken op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt de naar voor gebrachte kritiek enkel met betrekking tot dit bevel onderzocht.

3.2.2. In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen in strijd met de (formele) motiveringsplicht en artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt dat de toepassing van dit wetsartikel een voorafgaand onderzoek vereist of de betrokkene aanspraak kan maken op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag, in welk geval geen bevel kan worden afgegeven. Hij stelt dat hieromtrent helemaal niet is gemotiveerd en niet is onderzocht of hij op een andere basis een verblijfsrecht heeft.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Uit de bestreden akte blijkt dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

Verweerder stelt vast dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan toegelaten.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel aldus steunt op exact dezelfde juridische en feitelijke grondslag als het op 30 september 2025 aan verzoeker reeds afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Deze determinerende motieven waren en zijn verzoeker dus gekend.

Verzoeker kan op zich worden gevolgd dat uit de motivering van het thans bestreden bevel geen (nieuw) onderzoek blijkt naar de vraag of hij beroep kan doen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag, zoals vereist voor de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Echter stelt de Raad vast dat verzoeker een voldoende belang ontbeert bij deze kritiek, gelet op wat volgt.

Er moet vooreerst worden gewezen op het belang, zoals wordt benadrukt in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, van “de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen”, wat in gevaar zou worden gebracht indien een terugkeerprocedure steeds van begin af aan zou moeten worden gevoerd in plaats van dat dit telkens wordt hervat in het stadium waarin het werd onderbroken (HvJ 15 februari 2016 (Grote Kamer), C-601/15 PPU, J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punten 75- 76).

In casu kende de terugkeerprocedure een aanvang met het verzoeker op 30 september 2025 afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker ging niet in beroep tegen dit bevel, waardoor dit bevel definitief in het rechtsverkeer is.

Thans is de enige meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag waarop verzoeker meent aanspraak te kunnen maken het artikel 8 van het EVRM en dit gelet op zijn voorgehouden gezinsleven met zijn Nederlandse partner en diens kinderen. Er moet echter worden vastgesteld dat in het verzoeker op 30 september 2025 afgegeven bevel reeds een concrete beoordeling en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM werd doorgevoerd met betrekking tot dit ingeroepen gezinsleven, waarbij ook de beoogde wettelijke samenwoning reeds in rekening is gebracht. Dit werd gemotiveerd als volgt:

“Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar meerderjarig kind en minderjarig kleinkind geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid in België van niet-inwonende meerderjarige kinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

In de vragenlijst (in het kader van het recht om gehoord te worden) worden door betrokkene geen extra elementen aangehaald.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar kinderen en kleinkind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639”.

Verzoeker kende aldus reeds de motieven op grond waarvan, in het kader van de terugkeerprocedure die werd opgestart met het vorige bevel om het grondgebied te verlaten, zijn voorgehouden gezinsleven en de beoogde wettelijke samenwoning er niet aan in de weg staan dat hij in de huidige omstandigheden het grondgebied moet verlaten. Meer zelfs, hij zag op basis van deze motieven blijkbaar geen reden om dit bevel in rechte aan te vechten bij de Raad.

Verzoeker brengt ter zake bovendien geen nieuwe elementen naar voor die maken dat een hernieuwde beoordeling en motivering zich opdrong in het kader van de terugkeerprocedure. Er wordt nog vastgesteld dat slechts een zeer beperkt tijdsverloop zit tussen de afgifte van de beide bevelen om het grondgebied te verlaten en niet blijkt dat tijdens dit tijdsverloop verzoekers gezinssituatie wezenlijk is veranderd of ter zake wezenlijk nieuwe elementen spelen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat het doel van de formele motiveringsplicht reeds was bereikt, doordat verzoeker aan de hand van het hem eerder betekende bevel reeds de motieven kende waarom zijn voorgehouden gezinsleven en de beoogde wettelijke samenwoning een terugkeer naar het land van herkomst in de huidige omstandigheden niet in de weg staan. Een voldoende belang dat deze motieven, die verzoeker niet heeft betwist en die definitief zijn, nog eens dienden te worden herhaald, is niet voorhanden.

De aangevoegde schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet worden aangenomen. Nu in

het vorige bevel om het grondgebied te verlaten reeds was vastgesteld dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 8 van het EVRM om zich te verzetten tegen een terugkeer, zonder dat ter zake nieuwe elementen spelen en verzoeker evenmin aangeeft dat hij zich op een andere hogere rechtsnorm zou kunnen beroepen, kan evenmin worden vastgesteld dat het thans bestreden bevel alsnog is genomen met miskenning van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.3. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker een schending aan van het hoorrecht, op zichzelf genomen dan wel in samenhang met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Hij stelt dat hij *“op geen enkel ogenblik [werd] gehoord in de procedure en in het kader van de afgifte bevel”* en dat, indien dit wel was gebeurd, dit had kunnen leiden *“tot een andere beslissing in het kader van het voorgenomen bevel om het grondgebied te verlaten”*. Hij stelt zo te hebben kunnen wijzen op zijn *“oprecht en intens”* gezinsleven met zijn partner en diens kinderen en de lopende procedure van wettelijke samenwoning waarvoor hij stelt dat zijn aanwezigheid in België noodzakelijk is.

De Raad merkt allereerst op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het EU-Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht wel pas leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, indien nog gehoord, gegevens naar voor had kunnen brengen die van aard waren een wezenlijke invloed te hebben op de terugkeerprocedure waarvan hij het voorwerp uitmaakt. Hij stelt weliswaar te hebben kunnen wijzen op zijn gezinsleven met zijn partner en diens kinderen en de beoogde wettelijke samenwoning, elementen waarmee in het kader van de terugkeerprocedure reeds rekening werd gehouden, met name in het verzoeker op 30 september 2025 afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker brengt in dit verband geen werkelijk nieuwe elementen naar voor. Zijn betoog dat sprake is van een *“oprecht en intens”* gezinsleven staat in de actuele stand van zaken ook helemaal niet vast, gelet op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Dessel van 3 maart 2026 tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning in de registers, omdat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van de partners kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden met de staat van wettelijk samenwonende. De hangende procedure voor de familierechtbank tegen voormelde beslissing doet over dit alles nog niet anders oordelen. Verzoeker toont ook helemaal niet aan dat zijn aanwezigheid in België noodzakelijk zou zijn voor deze procedure.

Een schending van het hoorrecht kan aldus niet worden aangenomen, noch op zichzelf noch in samenhang met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker toont andermaal geen voldoende belang bij zijn kritiek aan, nu in het hem op 30 september 2025 ter kennis gebrachte – en definitief geworden – bevel om het grondgebied te verlaten het ingeroepen gezinsleven en de beoogde wettelijke samenwoning reeds in rekening zijn gebracht en ter zake geen wezenlijk nieuwe elementen blijken. Een eventuele vernietiging van het bestreden bevel

maakt in deze situatie dat enkel maar kan worden vastgesteld dat verzoekers situatie wezenlijk dezelfde is en de eerdere beoordeling en belangenafweging in het definitief geworden bevel onverkort blijven gelden.

Het tweede onderdeel van het middel kan evenmin leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

3.2.4. In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op zichzelf genomen of in samenhang met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel. Hij wijst op een privé- en gezinsleven in België. Hij benadrukt dat het bestreden bevel “*een autonome beoordeling van het privéleven*” overeenkomstig artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM vereist en uit dit bevel geen motivering of belangenafweging omtrent zijn gezinsleven of individuele omstandigheden blijken.

Verzoeker wijst opnieuw op een gezinsleven met zijn Nederlandse partner en op de hangende procedure van wettelijke samenwoning. In dit verband volstaat het te herhalen dat hierover reeds werd gemotiveerd in het verzoeker op 30 september 2025 afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten en uit dit – definitieve – bevel blijkt dat dit gezinsleven in het kader van de terugkeerprocedure reeds in rekening werd gebracht en getoetst aan artikel 8 van het EVRM, alsook dat verzoeker in dit verband geen wezenlijk nieuwe elementen naar voor brengt.

Waar verzoeker op zeer algemene wijze wijst op “*het persoonlijke, economische en sociale netwerk*” ten opzichte van zijn omgeving en gemeenschap, kan de Raad daarnaast slechts vaststellen dat hij op geen enkele wijze concretiseert welke persoonlijke, economische en/of sociale banden hij heeft opgebouwd met de Belgische samenleving. Een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond, zodat evenmin blijkt dat een verdere beoordeling of belangenafweging omtrent enig privéleven aan de orde was of is.

In de gegeven omstandigheid toont verzoeker niet aan dat het bestreden bevel is genomen in strijd met artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op zichzelf genomen of in samenhang met de aangehaalde beginselen. Minstens heeft hij geen voldoende belang bij zijn kritiek.

Het derde onderdeel van het middel kan evenmin leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

3.2.5. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

I. CORNELIS